

revija (Naše planine 1988/95) je objavila zapis »Kako treba planinariti« v obliki stripa.

Pri tej Veseli šoli s planinsko ali gorniško vsebino so sodelovali še **Jože Skaza, Irena Bohorič, Gertruda Kostanjšek, Katka Kurent, Vilko Domanjko, Francka Žumer, Jože Petelin, Anita Hvala Jesenko, Barbara Hočevar, Bine Rogelj** ter iz uredništva **Zlata Koren** in **Darja Butina**.

Vredno je prebrati to prilogo in si marsikaj mimogrede zapomniti ter to upoštevati. Čeprav na planinski poti v prijetni družbi in ne kot samohodec.

B. J.

Gorništvo na OŠ Primoža Trubarja v Laškem

Dragica Kumer, mentorica planinskega krožka na OŠ Primoža Trubarja v Laškem, je Mladinski komisiji PZS poslala prijazno knjižico z naslovom *Sto let slovenske šole v Laškem*. Na prvi pogled se zdi, da knjižica z gorami in gorništvom nima nič skupnega — toda samo na prvi pogled. Kajti če med številnimi dejavnostmi (ravnateljica **Irena Mulej** jih našteje skoraj trideset!), ki so jih polne današnje šole, ob stoletnici šole namenijo posebno pozornost tudi dejavnosti mladih gornikov in gornic, je to za vse, ki jim je gorništvo v Laškem blizu, posebno priznanje in pohvala.

Petnajst let imajo mladi možnost namesto dolgočasnja izbrati planinski krožek. V tem času so obiskali številne vrhove, prehodili nešteto korakov in mnogo spominov odnesli v dolino. Samo spominov? Ne, tudi številne vezi prijateljstva, dobili so tudi popotnico, polno ljubezni do gora, ki jo je marsikdo odnesel tudi v življenje. Je ob tem potrebno še kaj več?

Samo zahvala za opravljeno delo in čestitke za sproščeno, ki kaže, da gorništvo ostaja mlado! Kako bi se sicer porodilo vprašanje otroka na izletu, koliko let že rastejo planike? V Laškem rastejo že vsaj petnajst let.

(Sto let slovenske šole v Laškem, OŠ Primoža Trubarja, leto 1996, A5, 44 strani, črno-belo, tiskano na reciklažnem papirju)

Borut Peršolja

Gornik — šolski športni časopis

Le kje v Sloveniji izdaja šolsko športno društvo šolski športni časopis z naslovom *Gornik*? Tam, kjer imajo najvišje gore, kjer so bili doma prvi gorski vodniki, kjer imajo postajo gorske reševalne službe, kjer imajo gore? Začudili se boste, da to ni na Gorenjskem, niti ne v Zgornji Savinjski dolini ali pod Peco na Koroškem.

Gornik je nastal v Beli Krajini, v Semiču na Osnovni šoli Belokranjskega odreda. Čeprav nimajo gorskih reševalcev, imajo veliko ljubezni do gora in narave. In imajo srečo, da se komu dá z mladimi hoditi naokrog. Potem razdalja ni več problem.

V Semiču namreč deluje **Sašo Miroslavljevič**, ki sem ga letos spoznal tudi v živo na seminarju Srečno v gore na Mali planini. Med tridesetimi udeleženci seminarja je bil edini moški in edini športni pedagog (brez komentarja!). Sašo ima na semiški šoli gorniški krožek, ki ga obiskuje 83 otrok in ki je najmnogičnejša organizirana dejavnost na šoli. Ker je otrok veliko, jih je razdelil v dve skupini.

V šolskem letu 1995/96 so v tem krožku imeli devet tur — na nekatere sta se podali obe skupini skupaj, nekatere so bile organizirane za vsako skupino posebej. V Gorniku so podrobneje predstavljene ture na Mirno goro, pohod od Litije do Čateža, zimska tura na Lisco in tura iz Tamarja čez Sleme na Vršč. Med številnimi pisci velja pravilo, da je bila tura sicer ista, vendar dogodkov toliko, da je za vse dovolj snovi za pisanje.

Na 48 črno-belih straneh formata A4 lahko preberemo članke o gorskih živalih in rastlinah, predstavljen je Triglavski narodni park, dodani so strokovni prispevki o obutvi in oblačilih ter prispevek o teku na smučeh od A do Ž. Vse je izdatno podkrepjeno s fotografijami in skicami, ki so za to vrsto knjižic kar presenetljivo kakovostne. Gornik je zanimiv tudi zato, ker so ga v celoti uredili osnovnošolci sami.

Glasilo zapremo po mentorjevi besedi: »Opravili smo vrsto tur, na katerih so se gorniki dobro odrezali ne samo kot gorniki, ki vedo, kako se tam gori v gorah vede, temveč tudi kot ljudje, ki so v vsakem primeru pripravljeni pomagati svojemu bližnjemu ali neznanemu. In tega sem neizmerno vesel, ker vem, da odraščajo v dobre in poštene ljudi.«

(Gornik — šolski športni časopis, OŠ Belokranjskega odreda Semič, gl. urednica: **Tina Sepaher**, leto 1996, A4, 48 strani, črno-belo)

Borut Peršolja

društvene novice

Janez Šubelj (1930—1996)

Kar ni mogoče verjeti, kaj kriči osmrtnica iz dnevnika. Janeza ni več. Prijatelja ni več. Pa pred nedavnim sva se srečala na občnem zboru našega, »najinega« jamarškega kluba! Na zakuski sva posedela skupaj, Janez je čakal, da ga pride iskat sin, s katerim sta se preselila »na deželo«, potem ko je družina izgubila mater. Z vso ihto sta se lotila obnavljanja stare kmečke hiše, Janez je načrtoval, kje bo sinova, kje pa hčerina družina. Zase je izbral »kamro« poleg hiše s kmečko pečjo, tako pravo. Da, kje so desetletja, ko sva se prvokrat srečala! Skoraj petdeset let bo že, kar smo se srečevali dijaki — člani prirodoslovnih krožkov, kjer je bil tudi Janez zelo aktiven. Takoj zatem sva se srečala kot »mlada jamarja« v Društvu za raziskovanje jam; bila sva na prvi »ekskurziji« v Mačkovico in seveda na krožkarski ekskurziji **prof. Pavleta Kunaverja** 505

na Kras in v Škocjanske jame. Z **Ivanom Michlerjem** in **prof. Seliškarjem** sva oba z Janezom raziskovala podzemeljsko Pivko in Magdalensko brezno, kasneje, po maturi, pa še Planinsko jamo.

Zatem smo v PD Železničar ustanavljali jamarsko sekcijo. Bil je z nami na reševalni akciji v Pazinu, ko se je v kraški jami smrtno ponesrečil **prof. Kosmatin**. Ob strani nam je stal tudi kasneje, ko smo obiskovali bodisi Komno, bodisi raziskovali požiralnike in vodne jame na Kočevskem.

Med študijem veterine v Zagrebu je bil naš ambasador in je s takrat najpomembnejšo jamarsko skupino na Hrvaškem, Speleološkim odsekom PD Železničar, odhajal na raziskave v Liko in na obrobje Velebita.

Skupaj sva hodila po Krasu okoli Socerba in Kozine. In sedaj mi osmrtnica kriči, da Janeza ni več!

Kakršnakoli je že bila družba ali skupina, Janezova umirjena narava s pravo mero za humor je vedno zdržala preizkušnjo bodisi mladostne nepremišljenosti mlajših letnikov ali pa objestnosti vase zagledanih. Vedno je bil pripravljen sodelovati pri raziskavah, čeprav sam kot veterinar ni imel strokovnega ozjega interesa; zanimal pa ga je kras kot pojav in kot obširno ozemlje v Sloveniji. V Prirodoslovnem krožku je imel več predavanj o posebnostih slovenske narave, tudi o krasu, posebej še o Ljubljani.

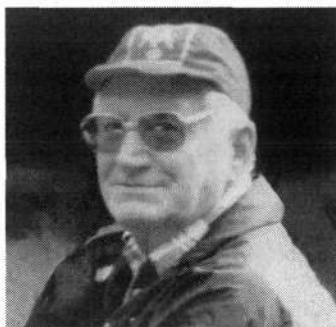
Že veteran se je običajno oglasil na rednih letnih občnih zborih Jamarske sekcije PD Železničar v Ljubljani in pozneje Jamarskega kluba Železničar in tako izkazal skrb za razvoj društva, ki ga je tudi on pomagal ustanavljati. Najino zadnje srečanje je bilo na proslavi 40-letnice tega društva, kjer so bili pokazani lepi rezultati, tako da sva lahko bila oba zadovoljna s tem, kar je zraslo iz semena, ki sva ga nekdaj sejala.

Vedno sem se veselil srečanja z Janezom. Vedno je bil v novem zagonu: če se ni ukvarjal z rodovnikom, kjer je odkrival korenine v 16. stoletju, pa se je sedaj s hišo ali pa se je veselil uspehov sina ali hčere, ki sta uspešno premagovala mladostne težave. S tem je dajal zgled še drugim, ki smo včasih že naveličano obupavali.

Janez, pogrešali Te bomo!

Dušan Novak

In memoriam: Jože Gasparič

Vsaka smrt je bridka in boleča, predvsem za sorodnike, prijatelje in znanke pokojnika. Še zlasti pa prinese smrt veliko žalosti takrat, kadar umre nekdo, ki je bil vse življenje dober, pošten, priazen in vedno pripravljen komurkoli pomagati. Takšen je bil tudi naš **Jože Gasparič**. Nič čudnega, da so ga na njegovo zadnjo pot na ljubljanskih Žalah 16. septembra 1996 pospremili v velikem številu njegovi prijatelji in znanci, predvsem iz vrst planincev in grafikov.

Jože Gasparič je privedel na svet 24. februarja 1920 kot Mariborčan. V mladih letih se je posvetil grafični umetnosti in je kot črkostavec dosegel vrhunsko znanje. Najprej je delal v Mariboru, nato ga je življenjska pot zanesla v Ljubljano, kjer se je zaposlil v Triglavski tiskarni kot korektor in lektor. Nato je bil nekaj let učitelj na srednji grafični šoli v Ljubljani, svojo poklicno kariero pa je zaključil kot tehnolog v Delu.

Če je črna umetnost privlačila Jožeta v poklicu, pa mu je v prostem času največ pomenilo planinstvo in sploh stik z lepo naravo. Že pred četrto stoletja (1971) je bil Jože med pobudniki in tudi ustanovitelji Planinskega društva Delo, v katerem je postal nekakšen »spiritus agens«. Na predsedniško mesto tega društva je bil izvoljen leta 1983 kot četrti predsednik zapovrstjo. V letu 1978 je opravil izpit za planinskega vodnika, kot pohodnik pa je več kot desetkrat sodeloval na dolgih transverzalah in pohodih prek naših gora (Pohorje, Porezen, Stol, Snežnik, Blegoš itd.). Med drugim je Jože organiziral tudi številne izlete in ture po domovini in v tujini — v Italijo,

Švico, Avstrijo itd. Na našem očaku Triglavu je Jože stal nič manj kot 40-krat, povzpel pa se je tudi na najvišji vrh Evrope — na 4807 metrov visoki Mont Blanc.

Z izjemno ljubeznijo se je posvečal tudi vzgoji mladega rodu in kot predavatelj ter mentor sodeloval na številnih planinskih šolah, ki jih je organiziralo PD Delo. Zelo si je prizadeval, da bi čim tesneje povezal grafike v planinskih društvih in drugih organizacijah v nekdanji SFRJ, vendar mu ta zamisel ni v celoti uspela. V obdobju 1970–83 in leta 1989 je v nekdanjem ČGP Delo urejal tudi planinski bilten. Za široko in prizadevno dejavnost v planinski organizaciji je bil Jože Gasparič večkrat odlikovan; med drugim je prejel zlati znak in tudi plaketo Planinske zveze Slovenije, pa tudi PZ Hrvaške in PZ Jugoslavije.

Zadnja leta se je Jože tvorno vključeval v organizacijo Delovih upokojencev, več let je bil podpredsednik Kluba upokojencev Dela in je pogosto pomagal z dragocenimi nasveti in izkušnjami pri organizaciji izletov. Še tik pred prezgodnjo smrtjo je pripravil program za celodnevni izlet v Prekmurje, žal pa mu je prezgodnja smrt preprečila udeležbo na tem izletu.

Čeprav Jožeta Gaspariča ni več med nami, ga bomo za vedno ohranili v najlepšem spominu kot plemenitega človeka in tudi navdušenega planinca.

Igor Prešern

40. rojstni dan MK PZS

Aprila je minilo 40 let od skupščine PZS na Šmarjetni gori, kjer je bil sprejet sklep o ustanovitvi Komisije za mladinska vprašanja in o ustanavljanju mladinskih odsekov pri planinskih društvih. Ob tem pomembnem dogodku je **Nataša Koselj**, dipl. arhitekta, na predlog Mladinske komisije zrisala jubilejni znak, ki se pojavlja povsod, kjer smo prisotni mladi člani in članice gorniške organizacije.

Z znakom mladi sporočamo, da želimo vedno višje — v znanju, dosežkih in doživetjih. Vez med Zemljo in Soncem, ki sta jo stakala že Jonatan Livingston Galeb in Mali princ, skušamo utrjevati pri vzponih